

Personlig beretning

Her kan du læse, hvad Sebastian Gråbæk på 16 år har fået ud af deltage i Pindstrup Centrets aktiviteter:

"Mange der ikke kender mig, vil nok tro, at jeg er en ganske almindelig teenager med fest, farver og piger i hovedet. Især nu, hvor jeg går på en almindelig efterskole for andet år i træk, deltager glædeligt i fodbold, sneboldkamp og har generelt en tilværelse på lige fod med alle andre unge på min alder.

Forskellen på "dem" og mig er bare, at jeg går og snakker lidt anderledes, da jeg er født spastiker.

Pindstrup Centret har været en stor del af mit liv, og jeg er sikker på, at jeg ikke var kommet så langt, som jeg er, uden det sted.

Mit første bekendtskab med centret var på nogle familieweekender, hvor jeg ikke var fyldt 5 endnu, men alligevel vækker Pindstrup Centret nogle stærke minder fra min yngste barndom.

Der var plads til alle, der var plads til at være sig selv. Ikke mindst, de frivillige ledere og de andre voksne gav mig lov til at klare mig selv og tage nogle frie valg og beslutninger. Det var jeg bestemt ikke vant til fra handicapskolen, hvor jeg var til hverdag. Det gav med et pusterum.

Min mor havde presset på i mange år for, at jeg skulle komme med på en ferielejre på Pindstrup Centret i en hel uge, uden mine forældre.

På daværende tidspunkt havde jeg ikke nok mod eller selvværd til at skulle være i centrum en hel uge sammen med nogle andre børn og voksne, jeg ikke kendte. Men i 2007 overtalte min mor mig til at tage på Ferielejre 5 sammen med en god ven fra den almindelige folkeskole, hvor jeg gik. Der er ingen tvivl om, at det er på den lejr, jeg fik de venner, jeg kommer til at snakke sammen med i lang tid. Det var der, jeg fik det pust i livet, som fik mig til at tro på, at jeg var noget værd, og at jeg kunne gavne verden som det menneske, jeg nu engang er.

Alt i alt vil jeg give Pindstrup Centret skylden for, at jeg er den, jeg er i dag, og går på en efterskole, hvor jeg føler mig respekteret, accepteret og holdt af, kan være mig selv og kan gøre det, som jeg har aller mest lyst til!

Nu vil jeg gerne give den mulighed for styrket selvværd, accept og fantastiske venskaber videre til nogle børn og unge, handicappede og ikke handicappede, der har brug for den livsglæde og livskvalitet. Jeg vil derfor gerne være frivillig leder på Pindstrup Centret. Jeg havde ikke meldt mig som frivillig leder, hvis jeg ikke mente, at jeg havde noget at bidrage med.

Jeg har en idé om, at jeg kunne træde til og hjælpe deltagerne med handicap med det samme, fordi jeg ved lige præcis hvilke ting, de i hvert fald har behov for hjælp til. Omkring kommunikationen og på det sociale område, har jeg også noget at byde ind med.

Jeg håber også, at jeg kan være et forbillede for deltagerne. Jeg synes jo selv, at jeg er kommet ret langt i min tilværelse, og det kunne være med til at åbne øjnene for, at det faktisk er muligt, at blive integreret så meget i en normal hverdag, som ens handicap tillader det. Eller jeg har den holdning, at det kun er én selv, der sætter grænser for, hvad man kan.

Mit budskab er, at man kan, hvad man vil og at man ikke skal sætte grænser for én selv – handicap eller ej! Jeg opfordrer alle til at blive en del af Pindstrup Centret, opleve børnenes fantastiske livsglæde, når de er på centret og ellers bare smile over livet”!